

CAPÍTOL 6: Inaugurem el nou edifici

El curs 94-95 vam continuar, amb la previsió que només seria fins a Reis, traslladant-nos tots, menys els d'educació infantil, a la Zona Franca. Aquest curs va arribar a l'escola un nou professor d'educació física. Una gran sort.. seria cap d'estudis de l'escola durant molts anys i dels que deixen petjada...l'Eduard.

Em permeto incloure una anècdota que m'han recordat, que resumeix les relacions amb el barri i la seva bona gent.

Un dia va arribar una mestra per fer una substitució. Al migdia, en acomiadar-nos, li vaig recordar que l'endemà hauria d'estar a les vuit i quart al carrer Diputació per tal de venir en els autocars. Ella va sortir a agafar el seu cotxe i jo vaig entrar al menjador. Aquella setmana em tocava servei de vigilància.

Al cap de poc la veig entrar tot ràpida.

- Que et passa?
- M'han robat el radiocasset del cotxe.

En aquells temps els radiocasset eren extraïbles.

- Maria. Aquí no ens roben res. Ho canvien de lloc...No et preocupis.
- Com vols que no em preocupi?
- Mira, queda't a dinar mentre faig unes gestions,

Em va mirar amb els ulls ben oberts. Vaig dirigir-me a l'entrada de l'escola.

- Xordi!!

En moments de confiança em permetia aquesta llicència

- Que passa, Xosep.
- A la profe nueva le han "cambiado de sitio" el radiocasset.
- Otra chiquillada, Ahora vuelvo.

El vaig deixar fer i vaig anar a dinar. Al cap d'una mitja hora, el Jordi tornava.

- Solucionado. Aquí tiene el radiocasset, señorita.
- Gràcies.....però....aquest no és el meu,
- Es mejor o peor, señorita?
- Crec que és....més o menys igual..
- Así pues, solucionado. Ya se sabe que con los cambios de sitio...

Quedava demostrat, un cop més, que la gent del barri era bona gent que no volia veure's estigmatitzada per la conducta d'una minoria.

I va arribar Nadal, i Reis i... l'escola nova no s'acabava. Ja en fèiem a la idea que el curs l'acabaríem allà quan, de cop, tot s'accelerà, no per motius educatius o de benestar de l'alumnat, sinó perquè s'havien de convocar eleccions municipals i entraríem en període electoral on no es podrien fer inauguracions. Els polítics volien fer-se la foto. Poc abans de Setmana Santa se'ns va comunicar que el trasllat es faria el dilluns 24 d'abril i la inauguració el divendres 5 de maig.

Des dels serveis de màrqueting del Departament i de l'Ajuntament van demanar que calia que l'alumnat fes un dibuix de l'escola, per a les targetes d'invitacions i els cartells, sembla que era tradició.. Però, com volien que l'alumnat dibuixés l'escola?. Tan sols en veien la façana que, en aquells dies, quedava tapada per les fulles dels arbres, d'un verd primaveral que no era, exactament, el de la façana.

Van decidir que un matí, abans d'anar a l'escola, els alumnes podrien entrar a fer el dibuix. I així va ser. Un dia, de bon matí, abans d'agafar els autocars, tot l'alumnat va entrar a l'escola. Tots anaven mirant, embadalits, l'entrada, el vestíbul, el gimnàs des del pont, i...el pati. Allà els van fer asseure a terra, mirant cap a l'escola. Els de màrqueting, que ho havien organitzat, anaven donant un full en blanc i un llapis tot dient: "Has de dibuixar l'escola".

Us podeu imaginar quelcom més surrealista que demanar a dos-cents alumnes que facin un dibuix des d'un lloc on, tal com estan asseguts, als dos costats hi veuen unes parets de totxana i davant, majestuós, tot un entramat de balconades i finestrals de l'escola configurant una imatge difícil de plasmar en un paper, i va passar allò que el Departament no havia previst....

Després de donar una ullada a tot el voltant, la majoria d'alumnes va decidir, fent mitja volta, dibuixar allò que, malgrat que ningú sabia què era, resultava ser l'únic factible de dibuixar.... les casetes del pati.!!!

I així va ser com a les invitacions del Departament i de l'Ajuntament hi van figurar... els lavabos de l'escola. Posteriorment, la imatge de les tres casetes ha esdevingut el nostre logotip oficial.

El 18 d'abril tornàvem de vacances de Setmana Santa. Teníem quatre dies per recollir i posar en caixes les coses que havien d'anar al nou edifici. Pel que havíem vist, la nova escola tenia el mobiliari nou, però el mínim imprescindible, tan sols un armari petit per aula, les taules i pupitres, alguns taulers per les parets i para de comptar. Davant la nostra queixa la resposta va ser la de sempre: compleix la normativa.... Conscients que l'edifici que ens acollia tenia els dies comptats, volíem agafar alguns armaris, taules del taller, pupitres... però no ens van deixar. No queda bé la foto d'una escola nova amb algun mobiliari vell. Va ser al juny, feta ja la inauguració, que vam poder tornar a la Zona Franca i recuperar material per a la nostra escola.

I va arribar el gran dia. El cinc de maig del 1995.

En acabar les classes vam començar a deixar-ho tot preparat. L'arribada de les autoritats era prevista per a les sis i mitja; però ens van avisar que el senyor l'alcalde, Sr. Pasqual Maragall, mai era puntual... i tenien raó...es va presentar vint-i-cinc minuts abans. Ningú l'esperava. Encara no s'havien obert les portes per a tota la gent Van haver de trucar al timbre. Pocs minuts després van arribar els càrrecs del Departament.

Llavors tot va ser comes ajudeu-me, Salutacions, presentacions.. i van decidir que, com tenien temps, farien una visita a l'escola, començant pel darrer pis i anar baixant. Es van ficar a l'ascensor el director, l'alcalde, el regidor, el cap del departament, el servei de seguretat d'un, de l'altre i de l'altre....

Jo esperava veure'ls baixar per les escales... i, de cop, els veig pujant per les del gimnàs; vaig pensar que havien canviat d'opinió, però al veure les seves cares blanques vaig entendre... l'ascensor s'havia enfonsat fins al soterrani, per excés de pes. Allà, va quedar, inutilitzat, la resta de la jornada; la visita es va reduir a les tres primeres plantes.

A l'hora dels parlaments, el pati estava força concorregut de famílies i veïns. Llavors vam veure arribar, amb pancartes, pares i mares d'una escola propera...volien fer una manifestació de protesta, no en recordo el motiu. Ens va costar fer-los entendre que aquell no era el moment, que era el dia de la nostra festa, la festa de l'escola que fins llavors havia estat "l'aneguet lleig" però que ara es convertia en cigne. Finalment, després d'uns moments de tensió, van marxar.

Aquella tarda vaig descobrir com algunes persones se les empesquen per poder menjar.

L'escola estava plena de visitants i curiosos, vaig anar a la cuina, cercant un lloc tranquil, però, per a sorpresa meva, hi vaig trobar una senyora gran, veïna del barri.

- Que hi fa aquí senyora Antonieta (l'anomenarem així).
- Quins canapès més bons.... I quins brioixos..
- Però aquí no s'hi pot estar, ha de pujar al menjador que és on es fa la invitació
- Calla, calla, allà tot són empentes i no pots triar, en canvi aquí... hi ha de tot.
- Però...

Abans que digués res em va tallar.

- Saps, és una de les millors invitacions dels darrers dies. Mira, ahir, vaig estar amb en Pujol; sí, home, sí, el president,.. els canapès estaven secs....

Amb els meus ulls, oberts com unes taronges, vaig veure com obria una petita agenda.

- Mira, ho tinc tot apuntat aquí. Demà, al migdia, hi ha una invitació als jardins de Pedralbes, al vespre fan una inauguració a....

La vaig deixar que anés desgranant la seva atapeïda agenda mentre pensava que hi ha qui ha de fer tripijocs per sobreviure...

La festa de la inauguració va acabar amb un sopar al pati de l'escola, professorat i famílies, va ser el primer d'una tradició que va durar setze anys.

Dies després ens van fer arribar el comentari que alguns càrrecs, durant la inauguració, havien comentat que l'escola es veia poc ambientada amb treballs d'alumnes, exposicions,... Quedava clar, un cop més, que els polítics i els alts càrrecs no toquen de peus a terra, viuen lluny de la realitat. Com volien que estigués ambientada i amb treballs si tot just acabàvem d'aterrar-hi? Cal tenir present que, moltes vegades, els equipaments públics s'inauguren, oficialment, al cap d'un o dos mesos de funcionament. Vàrem comprendre que per a ells, encara, seguïem sent "l'aneguet lleig".

Deixàvem enrere l'època de la Zona Franca, amb gent generosa, amable i senzilla que també feia tripijocs, d'un altre tipus, però, en el fons, tots busquem sobreviure, alguns amb sort, altres amb dificultats i altes... amb la sort donant-los l'esquena.

S'inaugurava un camí on, entre tots, construiríem l'escola cada dia... però, **això queda pel capítol següent...**